

ἀνεψιότεκνος. Διὰ τὴν ὁμοίαν σύνθεσιν πβ. *ἀδερφο-τέκνι.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἐξαδέλφου. Συνών. ἀνιψιότεκνος. Πβ. ἀνίψι 1, ἀνιψιὸς 1.

ἀνιψιότεκνος ὁ, ἀμάρτ. ἀνιψιότεκνος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνεψιότεκνος. Ἰδ. Δουκ. λ. ἀνεψιότεκνος. Διὰ τὴν ὁμοίαν σύνθεσιν πβ. ἀδερφο-τέκνος.

Ἀνιψιοτέκνι, ὁ ἰδ.

ἀνιψος ἐπίθ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νίψι.

Ἀνιψος: Ἀνιψη εἶμαι ἀκόμη. Συνών. ἀνιψτος 1, ἄπλυτος.

ἀνιψούδι τό, ἀγν. τόπ. ἀνιψούδι Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀνιψούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀν'ψούδ' Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνίψι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Ἀνιψάκι, ὁ ἰδ.: Ἡρθι τ' ἀν'ψούδι μ' Μακεδ.

ἀνιψουλλάκι τό, Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνιψούλλης.

Ἀνιψάκι, ὁ ἰδ.: Καλῶς το τ' ἀνιψουλλάκι μου!

ἀνιψούλλης ὁ. Ἀθῆν. ἀνιψούλλης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνιψιὸς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλλης.

1) Ἐξαδέλφος Κύπρ.: Ἡρτεν ὁ ἀνιψιούλλης σου ποὺ τὸ χωρόν. || Ἀσμ.

Εἶντα ὅεις, ἀνιψιούλλα μου, τὸ εἶσαι λαουρκασμένη, λαουρκασμένη τὸ ἄρρωστη τῶν παραπονεμένη;

(λαουρκασμένη = χωρὶς ὄρεξιν, ἀδιάθετος). Συνών. ἀνίψι 1, ἀνιψιὸς 1, ξάδερφος. 2) Ἀνεψιὸς μικρὸς τὴν ἡλικίαν Ἀθῆν. Κέρκ.: Ἀσμ.

Ἀπὸ τί σ' ἔχω, ἀνιψιούλλα μου, ποὺ πρωτοθεῖα μὲ κράζεις; — Δὲν εἶμαι τὸ ἀδερφῆς σ' παιδί τοῦ μαυροπαρεμένης; Κέρκ. Συνών. τοῦ θηλ. ἀνιψιδίτσα.

ἀν-κι-ἀν σύνδ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν συνδ. ἀν καὶ ἀν. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 34.

Ὑποθετικὸς σύνδεσμος διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγονται προτάσεις 1) Ὑποθετικαὶ σημαίνουσαι ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἀπολύτως πιθανὴ καὶ προσδοκωμένη: Ἀν-κι-ἀν ἔρδεσαι, φέρο με τὸ κοδῖνι (κόσκινο) Κοτύωρ. 2) Παρακελευσματικαὶ ἀνανταπόδοτοι, ἐν αἷς ἀπετρίβῃ ἡ ἔννοια τῆς ὑποθέσεως, ἡ δὲ παράλειψις τῆς ἀποδόσεως προῆλθεν ἐκ τῆς ἐν τῇ παιδιᾷ μονὰ ἡ ζυγά φρ.: Ἀν-κι-ἀν εὐρήκ'ς ἀτο! ἤτοι ἀν εὐρῆς τί περιέχει ἡ χεὶρ μου, μονὰ ἡ ζυγά, θὰ τὸ λάβῃς. Ἀν-κι-ἀν ἐγνωρίζῃς ἀτον! (ἀν τὸν γνωρίζῃς!) Ἀν-κι-ἀν ἐφτάντς με! (ἀν μὲ φθάσῃς). Ἀν-κι-ἀν πᾶς (πήγαινε τάχιστα).

Πβ. ἄμα Β 2, ἄμποτε 1, ἀν, ἀνέν, ἀνίσως.

ἀννάλι τό, Λέσβ. (Μυτιλήν.) ἀνάλ' Θράκ. (Μάδυτ.) ἀννάλια ἡ, Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανδαμᾶδ.) ἡνάλια Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Λατιν. *annalis*. Ὁ τύπ. ἀννάλια ἡ, προῆλθεν ἐκ τοῦ πληθ. τοῦ τύπ. ἀννάλι.

1) Τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖ τις καθ' ἕκαστον Μάιον ἐκ τοῦ ποδὸς διὰ λόγους θεραπευτικοὺς ἐνθ' ἀν.: Πῆρα ἀννάλι Μυτιλήν. || Φρ. Παίρνουν ἀννάλια (προκαλῶ τραῦμα διὰ μαχαίρας εἰς τὴν κνήμην ἀποσπῶν τεμάχιον κρέατος πρὸς ἐπίδειξιν γενναιότητος) Λέσβ. Βγάνει ἡνάλιες

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήν. 2) Ἡ οὐλὴ ἐκουσίως κατενεχθέντος τραύματος Λέσβ. (Ἀγιάσ.): Εἶχι τὰ πονδάρια δ' γιμᾶτα ἀννάλις 3) Φυτόν τι χρησιμοποιοῦμενον ὡς μαγικὸν φίλτρον, ὅπερ ἐπιδενόμενον εἰς τὴν χεῖρα ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἔνεκα τῶν ἐρεθιστικῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων ἀμύσσει ἐλαφρῶς, καταπεῖθει τὴν ἐρωμένην του νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ γάμον Θράκ. (Μάδυτ.): Ἀσμ.

Κὶ τοῦ ἀννάλ' ἰρώτησα κὶ κείνον μὲ τοῦ εἶπι πῶς μ' ἀγαπᾷς ψυχόπουνα κὶ ὄχι μαριουλιμένα (ἐπὶ φρ. ἦν λέγει ὁ ἐπιδένων εἰς τὴν χεῖρα του τὸ ἀννάλι).

Ἀννας ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ Ἑβρ. ὄν. Ἀννας.

Μόνον ἐν τῇ παροιμ. φρ. Ἀπὸ τὸν Ἀννα'ς τὸν Καϊάφα (ἐνν. πηγαίνω ἢ στέλνω), ἥτις ἐλήφθη ἐκ τῆς Κ.Δ. (πβ. Ἰωάνν. Εὐαγγ. 18,24 «ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν ὁ Ἀννας... πρὸς Καϊάφην») καὶ χρησιμοποιοῦται συνήθως ἐπὶ παραπομπῆς ὑποθέσεως τινος ἀπὸ τινος ἀρμόδιου εἰς ἕτερον ἀρμόδιον συνήθως ὑπάλληλον (πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,377).

ἀννώνα ἡ, Ἀθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀννώνας ὁ, Ἀθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀννώνα, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *appona*.

Τὸ διὰ τὴν οἰκιακὴν ἢ μονῆς χρῆσιν ἐτησίως ἀναγκαιοῦν ποσὸν τροφίμων, ἰδίᾳ σίτου ἐνθ' ἀν.: Ἐχει τὴν ἀννώνα του Χαλκιδ. Συνών. σοδεῖα.

ἀνογιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνογιά Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνογος.

Ἀπερισκεψία, ἀφροσύνη: Ἡ ἀνογιά αὐτεῖνοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μεγάλο πρᾶμα! Ἡ ἀνογιά σου δὲν ἐμεταστάθηκε. Συνών. ἀλαφράδα, ἀλαφρομυαλιά, ἀλαφροσύνη 2, ἀλαφρωμάρα, ἀλογιστία, ἀμυαλιά, ἀμυαλωσύνη, ἀναπαλαβωμός, ἀναπαλαβωσύνη, ἀνοησία 1, ἀνοησία 1, βλακεία, κουταμάρα, κουτουράδα, παλαβωμάρα.

ἀνογος ἐπίθ. Πελοπν. (Τρίπ.) κ.ἀ. ἀνογους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνοος Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. νογῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. Πβ. ἄβλεπος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐπίθ. πβ. ΓΧατζιδ. Einleit. 431 καὶ ΜΝΕ 2,109.

Ὁ μὴ νοῶν, μωρός, ἀνόητος ἐνθ' ἀν.: Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀνογος Τρίπ. Μά' δα ἄνοο πρᾶμα ποῦ'σαι! (δα = εἶντα) Θήρ. Μὴν τοῦ ῥίξεσαι, γιατί' εἶναι ἄνοος (ῥίξεσαι = συνερίζεσαι) αὐτόθ. Ἀνογα πιδᾶ εἶνι ἀκόμα, τί πιρ'μέν'ς ἀπ' αὐτά; Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαλος 4, ἄμυαλος 1 καὶ ἀνάποδος Α 5 δ.

ἀνοησία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνοησία βόρ. ιδιῶμ. ἀνοησίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνοεσία Πόντ. (Χαλδ.) ἀνοησιὰ Μύκ. ἀνοησιὰ Νάξ. (Ἀπίρανθ.) Σκυρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνοησία. Ὁ τύπ. ἀνοησιὰ καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀνογιᾶ, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἡ ἀνοησία του δὲν ἔχει ὅρια κοιν. 2) Ἀνόητος λόγος ἢ πρᾶξις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Λέγει ὅλο ἀνοησίες. Μὲ φορὰ ἔκαμα τὴν ἀνοησία. Ὅλο ἀνοησίες κάνεις, καημένε! Ἀφῆσε τώρα τοῖς ἀνοησίες! κοιν. Εἶδα ἀνοησία ἦτανε πάλε τῶσιν ποῦ 'καμες, γιέ μου! Μέγαρ. Ἀνοησίαν ἐποίκα Κερασ. Συνών. ἀνοησία 2.

ἀνοησία ἡ, Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνοησία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

